

sig omkring dem og tog Afsked i et dundrende Hurra.

Kort forinden var der sendt et Ilbud til Vejlbj, hvis Ungdom i sidste Øjeblik havde bestemt sig til at berede det unge Par et festligt Velkommen. Saasnart Emanuel om Formiddagen havde forladt Præstegaarden, var man gaaet i Gang med at oprejse en Æreport foran Indkørslen, for ved Brudeparrets Hjemkomst at oplyse den med Lygter og kulørte Lamper. Desuden havde man langs med Vejen plantet en Række Begfakler, der i den stille Nat og under den mørke Skyhimmel afgav et fantastisk Skue.

Da Emanuel ude fra Sognevejen havde set det røde Lysskær og var kommen sig af sin første Forbavselse, greb han fast om Hansines Haand. Det tog sig for hans Øjne ud, som om Præstebjærgets mørke, tunge Masse havde løftet sig op paa Ildsøjler, — og han kom ved dette Syn til at mindes, hvorledes han en Gang havde drømt om at finde det Trylleord, der kunde bringe Muldhøjene til at aabne sig for ham.

Nu kørte han med sin Bondebrud ind i Bjærgtet.
